

MALLORQUINS ADMIRABLES

Per Miguel Vidal

LLUIS SITJAR CASTELLÀ, DEL ALFONSO XIII AL CLUB DEPORTIU MALLORCA

El 29 de juny de 1924, en una de les enèsimes reestructuracions de la Junta Directiva de l'Alfonso XIII, apareix per primera vegada com a vocal el nom de Lluís Sitjar Castellà, un home de clar amor als colors alfonsins i al qual el destí li reserva l'honor de figurar en la història com el darrer president de l'Alfonso XIII i el primer amb la seva nova denominació de Club Deportivo Mallorca. Eren temps de canvis. Josep Ramís d'Ayreflor i Rosselló, que guardava gelosament en la seva butxaca el carnet de soci número 1 de l'entitat, que havia estat hàbil davanter en l'equip pioner de l'Alfonso XIII, apurava el seu tercer mandat com a president. El 8 d'agost de 1924 contraïa matrimoni a Palma amb María Josefa López-Pinto Ripoll, una canària que li

donaria quatre fills, José Francisco, Victorià, Paula i Gabriel, i el 21 de setembre convocava una Junta Extraordinària per a presentar la seva dimissió com president de l'Alfonso XIII i dedicar-se a la seva professió d'advocat, primer, i de magistrat, després. Ramis d'Ayreflor va morir el 25 de novembre de 1976, però pocs com ell hauran viscut amb la mateixa intensitat els avatars del Mallorca: ni més ni menys que seixanta anys de córrer en paral·lel i braç a braç amb el primer equip representatiu de l'illa.

Ramis d'Ayreflor, no obstant això, se'n va anar i va deixar en la presidència una altra vegada Antoni Moner Giral, que al seu torn va nomenar vicepresident Lluís Sitjar, el seu amic i veí. Començava així la irresistible carrera cap a la fama d'aquest personatge que forma part de la mitologia del futbol espanyol per haver donat nom a un estadi, l'estadi Lluís Sitjar, que el Mallorca utilitzaria durant molts anys i que ell va fer construir a costa del seu patrimoni encara que amb el nom de "Es Fortí", ja que els terrenys adquirits pertanyien a una finca del mateix nom que limitava amb la "Sínia d'en Gil", propers al Velòdrom del Tirador, entre aquest i la carretera de Son Massanet. "Va perdre molts doblers darrere del Mallorca i amb la construcció del camp: cada any les finques se li quedaven més petites", diu la seva vídua Maria Mulet Miró, una dona plena de records i d'afecte que encara avui guarda el cor negre de dol pel seu difunt marit. "Sempre li vaig dir don Lluís perquè era un home digne de respecte. Ens vàrem casar l'any 1938 a Lluc i no vàrem fer festa perquè s'estava en guerra. Ell tenia trenta-nou anys i jo vint. Jo vaig començar a aficionar-me al Mallorca amb l'històric ascens a Segona divisió sent el meu marit president i l'apoteòsica rebuda que els varen fer a la volta de València en el vaixell Jaime II", afegeix la senyora Mulet recordant la fita de la temporada 1943-44 que el Mallorca va quedar campió del Grup IV de Tercera divisió i després campió de campions en la fase final per a pujar de categoria juntament amb Málaga, Elche i Levante UD.

La vida de Lluís Sitjar Castellà està, en efecte, carregada de detalls del seu senyoriu. Nascut a Palma el 16 d'agost de 1900, gairebé al mateix temps que el músic Xavier Cugat, el cineasta Luis Buñuel o el compositor Amadeu Vives, contemporani també de la introducció del tennis en el nostre país, esport titllat aleshores d'elitista i avorrit, Lluís Sitjar tenia setze anys quan va néixer l'Alfonso XIII. I divuit quan varen morir el seu pare i el seu germà, víctimes de la grip. El propi Lluís Sitjar va morir jove, amb cinquanta-sis anys, el 21 de desembre de 1956, després d'un calvari de tretze anys en una cadira de rodes per culpa d'una polineuritis. "Pràcticament la inauguració des Fortí el 23 de setembre de 1945 seria la seva darrera presència pública. Després li va venir la malaltia i ja no va sortir de casa. Així i tot estava al

punt de tot el que ocorria en el Mallorca, fins i tot poc abans de morir em va demanar que mentre jo pogués ajudàs el club. Quan li vaig comentar que havien posat el seu nom a Es Fortí no li va agradar molt, li feia vergonya. De totes maneres el canvi de nom d'Es Fortí a Lluís Sitjar es va produir el 15 de juny de 1955 i ell ja estava molt malament, perquè la polineuritis és l'infart dels nervis", assegura sense poder reprimir les llàgrimes a pesar del temps transcorregut Maria Mulet en el seu retir d'Alcoraia, a Montuiri.

La temporada 1925-26 se celebrà dues vegades el Campionat de Mallorca, previ al de Balears. El primer campionat fou suspès quan ja s'havien jugat alguns partits; el segon, que s'inicià el gener de 1926 finalitzà amb empat a punts entre l'Alfonso i el Manacor. En el desempat, 0-0 i 1-0 a favor dels palmesans. La final del campionat de Balears contra la U. S. Mahón es va perdre (1-1, 1-2). Fou una de les primeres –de tantes– decepcions del club palmèsà. El juny de 1926 fou elegit nou president Sebastià Sancho Nebot.

La temporada 1926-27 suposà nous triomfs per a l'entitat alfonsina. El 16 de juny de 1926 es creava la Federació Balear de Futbol i vuit dies més tard, el 24, l'Alfonso XIII celebrava Junta General ordinària i elegia per unanimitat Lluís Sitjar com a nou president. Aviat es va notar la mà del nou màxim mandatari vermellenc ja que l'Alfonso XIII es proclamava el 22 de març de 1927 campió de Balears després d'eliminar al CD Menorca i de derrotar (1-0) en el camp de Son Canals la Unió Deportiva de Maó. Temps just per a assaborir les primeres mels de l'èxit, ja que tan sols tres mesos després –el 19 de juny– en una acció inexplicable Lluís Sitjar era relegat al càrrec de vocal perquè Sebastià Sancho Nebot ocupàs la presidència de l'Alfonso XIII. El juliol l'Alfonso XIII s'enfrontà –i guanyà– al València C.F. en dos partits amistosos jugats al camp de Buenos Aires.

La temporada 1927-28 es produí una escissió en la Federació Balear. El motiu fou la clausura del camp de Bons Aires per haver-hi deixat jugar el Regional, un equip que havia estat sancionat l'any anterior per no voler jugar contra el Manacor. A tot això la Federació Espanyola de Futbol negava als equips pertanyents a la Federació Balear el dret de jugar la Copa d'Espanya, amb l'excusa que aquí no existien terrenys de joc amb gespa. Això potser va precipitar el caos organitzatiu que es va viure a les illes, amb dos blocs clarament enfrontats, organitzant cadascun d'ells el seu respectiu campionat: el de la Federació, guanyat per la Unió Sportiva Maó, en el qual jugaven els equips mallorquins del Balears, Constància, F.C. Felanitx, Mallorquí, Ràpid, Universal, Isleño, Ibèric i els menorquins Alaior, España de Villacarlos, Unió Deportiva de Maó i Zamora de Ciutadella. La final fou Unió Deportiva 1. Balears 0, partit jugat a Maó. Com que a partir de la temporada 1927-28

s'havia aconseguit que el campió de Balears pogués disputar la Copa d'Espanya, la Unió Deportiva de Maó tengué dret a jugar una eliminatòria prèvia de la Copa del Rei, torneig que es celebrava des de l'any 1902. L'equip menorquí fou eliminat per l'Europa en partit únic jugat a Barcelona (8-2).

L'altre bloc, anomenat Bloc de Defensa, l'integraven a més de l'Alfonso XIII els següents equips: Alaró, Andraitx, Antoniana, Buñola, Campos, Español, Felanitx, Júpiter, Libertad, Manacor, Mediterraneo, Nacional, Palma, Petra, Pont d'Inca, Porreras, Soller, Industrial Marià (primitiu nom del Club Sportiu Consell), Internacional, Regional i Atlètic. Aquest títol no oficial fou guanyat per l'Alfonso, que derrotà per 6-0 a l'Atlètic. L'Alfonso XIII capejava el temporal com millor podia, sempre en permanent conflicte d'estabilitat amb si mateix. El 26 de febrer de 1928 es nomenava nova Junta Directiva aquesta vegada amb Manuel Vilallonga Alomar com a president, mentre quatre expresidents, Antoni Moner, Josep Ramis d'Ayreflor, Lluís Sitjar i Sebastià Sancho, eren vocals. Aviat varen fer ingressar de bell nou a l'entitat dins la Federació Balear de Futbol. El nou entrenador va ser el jugador Antoni Socias, que ho va ser fins a 1930.

Durant la temporada 1928-29 s'enfrontaren en una lligueta l'Alfonso XIII, el Constància, el Balears i el Manacor per decidir qui era el campió de Mallorca; l'Alfonso guanyà el campionat mallorquí i eliminà en la semifinal del Campionat de Balears el CD Menorca per 2-0 en l'anada i per haver-se retirat a la tornada després d'una expulsió injusta. La gran final insular fou a Son Canals contra la Unió Deportiva de Maó (5-1). L'Alfonso XIII tenia dret, doncs, a participar en la prestigiosa Copa del Rei, que aleshores comptava només amb la participació dels campions regionals i el sistema era d'eliminatòria a doble partit. Per sorteig tocà la Gimnàstica de Torrelavega, però la reglamentació permetia que un equip peninsular es negàs a jugar a Mallorca tal i com li havia passat a la Unió Deportiva de Maó l'any anterior. Aquesta absurda regla perjudicà l'Alfonso XIII, que es vegé obligat a jugar la tornada a Barcelona. L'anada es jugà el 9 de desembre i la va perdre per 5-1 en un partit plujós. La tornada es jugà al camp de les Corts una setmana després, i tornà a perdre, aquesta vegada per 1-2. El viatge s'havia efectuat en el vapor Bellver, amb tres-cents seguidors alfonsins, que es marejaren per la *penosa* travessia. A més hi havia nombrosos mallorquins esperant al port de Barcelona. Llavors l'Alfonso XIII organitzava partits amistosos amb equips de la Península per a intentar convèncer la Federació Espanyola de Futbol que reunia tots els requisits per a participar en el campionat d'Espanya, però els prebosts federatius es negaven en rodó perquè el terreny de joc del camp de Buenos Aires era de terra. En aquests partits amistosos

contra equips de primera línia va venir a Palma l'Espanyol, sempre amb Ricardo Zamora de figura, i la Real Sociedad de San Sebastián també amb totes les seves figures com Marculeta, Mariscal i Bienzobas. En la Península eren ja professionals la majoria de jugadors dels deu clubs (per ordre de classificació final Barcelona, Real Madrid, Athletic de Bilbao, Atlético de Madrid, Real Sociedad, Arenas de Getxo, Espanyol, Europa, Real Unió d'Irun i Racing de Santander) que aquella temporada 1928-29 havien inaugurat la Primera divisió del futbol espanyol.

L'Alfonso XIII tampoc no va ser inclòs en la Segona divisió, integrada també per ordre de finalització per Sevilla, Iberia de Saragossa, Deportivo Alavés, Sporting de Gijón, València, Betis, Oviedo, Deportivo de la Coruña, Celta i Racing de Madrid.

El 15 de maig s'elegí nova junta directiva, i va ser elegit president Josep Ramis d'Ayreflor, que tornava així a dirigir el club.

La temporada 1929-30 s'assegurà la disputa de les eliminatòries de la Copa d'Espanya a les Illes. El 9 de setembre es jugaren dos amistosos contra el Barcelona, un esdeveniment que comptà amb la presència en la tribuna de l'Infant don Jaume i de Miguel Primo de Rivera. Quant als resultats esportius, L'Alfonso XIII es tornà a proclamar campió de Mallorca. El torneig fou excessivament dur, en especial en els partits contra el Balears i contra el Constància. El gener de 1930 s'elegí president en Assembla Sebastià Sancho. En la Copa del Rei l'Alfonso jugà l'eliminatòria contra l'Espanyol de Barcelona, guanyador de l'anterior edició. A l'anada, el 6 d'abril, l'estadi de Buenos Aires registrà una entrada impressionant, però l'Espanyol s'hi imposà per 1-7 en un camp ple de gom a gom i amb una gran expectació a tota l'illa. El terreny era de gespa (*gazon*), una novetat per als locals; la tornada es jugà el dia 13 a Sarrià (6-1) en un partit amb pluja.

El dia 20 d'abril l'Alfonso inicià una breu gira per Alger, serà la primera i única vegada que jugarà a l'estranger. El trajecte el feu en el *paquebot* "Marza II". Aquell mateix dia s'enfrontà al Gallia Sport (2-0) i l'endemà a l'A.S.S.S. Eugonaise (4-1), ambdós equips foren reforçats amb internacionals francesos. El mig centre Vicente Del Valle es va enamorar d'una noia algeriana i es va quedar allí per a sempre.

El mes de maig es jugaren a Palma dos amistosos contra l'Arenas de Getxo, aleshores un equip de molt de prestigi.

La temporada 1930/31 s'inicià amb el fitxatge com a entrenador de Jack Greenwell. Amb Antonio Parietti com a president l'Alfonso guanyà el Campionat de Mallorca, però un esdeveniment polític marcà el final de la temporada: la proclamació de la II República el 14 d'abril de 1931 produí el canvi de nom. Sembla que un conserge del club fou el primer en reaccionar i

per evitar un avalot a la seu social va treure una pissarra amb el nom de Club Deportivo Mallorca. Una nova Junta Directiva integrada per Lluís Sitjar Castellà (president), Gabriel Esteva Llopart (vicepresident), Miquel Seguí Darder (secretari), Joan Bestard Ramón (sotssecretari), Sebastià Sancho Nebot (tresorer), Josep Valent Barceló (comptador) i els vocals Josep Quint Zaforteza, Gabriel Font Martorell, Arnau Oliver Capó, Federico Pérez Zurbano i Miquel Forteza Fuster va decidir canviar oficialment el nom al club, que va deixar d'anomenar-se Real Sociedad Alfonso XIII per a passar a ser Club Deportivo Mallorca. Amb aquest nom jugà la nova Copa, que passà ser Copa d'Espanya, contra el Castelló. Així, el dia 15 es convocà una Junta General Extraordinària que va emetre la següent nota de premsa: “Anoche se reunió en Junta General Extraordinaria la Real Sociedad Alfonso XIII acordándose, por unanimidad, cambiar el nombre de la Sociedad por el de Club Deportivo Mallorca y telegrafiar dicho acuerdo a la Nacional para que autorice este cambio de nombre a fin de poder jugar ya con él el partido de campeonato del próximo domingo”.